

Theaterrecensie De Morgen

‘The Happy Few’: Zocht er nog iemand een identiteit?

De sketches in 'The Happy Few' zijn op hun best als ze wat langer uitgewerkt zijn. Beeld Clara Hermans

“Ben jij een slet?”, vraagt iemand in *The Happy Few*. “Nee”, antwoordt de ander, “ik ben *vegan*.” Maar kun je je jezelf wel in één term definiëren? Op de scène van Bronks zoeken vijf acteurs het uit in een hectische sketchshow die steeds opnieuw in hetzelfde doel schiet.

EWOUDE CEULEMANS 11 november 2021, 14:47

Smalle zonnebrillen, een leren broek, nauw aansluitende tijgerprint, blonde mechen in het haar, een sjaal van Sporting Lokeren: dit moeten de jaren 90 zijn, denk je aan het begin van *The Happy Few*. Maar deze jeugdvoorstelling van theatermaker en choreograaf Randi De Vlieghe is wel degelijk razend actueel, in tijden waarin maakbaarheid en identiteit veelbesproken thema's zijn. Want in welke mate bepaal je zelf wie je bent, en in welke mate wordt het bepaald door de omstandigheden?

De vijf acteurs in *The Happy Few* – Laurence Roothoof, Jotka Bauwens, Gaspard Rozenwajn, Adnane Lamarti en Arne Luiting – meten zich voortdurend een andere rol aan, in een schier eindeloze verkleedpartij. Soms kiezen ze, achter de schermen, zelf in welke outfit en in welke gedaante ze zich tonen, soms worden ze omgekleed door de andere acteurs, alsof de wereld rond hen een bepaalde identiteit opdringt.

Zo maak je kennis met elfendertig personages, van de depressieve, dronken Mercedes over Lenny, de acteur die lispelt, tot Roxanne, die zich na een trauma met een kip vegan noemt. De sketches zijn vaak kort, bondig en een tikkeltje oppervlakkig: De Vlieghe en zijn cast snijden het diepst wanneer ze iets langer worden uitgewerkt. Zo is er een scène waarin een anti-kapitalistische vlogger (Rozenwajn) door zijn bourgeois moeder (Roothoof) tot de orde wordt geroepen in aangeleerd Frans, tot ze wordt gecorrigeerd door de tuinman (Lamarti) die ze in dienst heeft: satire op zijn best.

De personages, vormgegeven in uitzinnige kostuums, groteske pruiken en in dik aangezette accenten, zijn vaak karikaturen, die variëren van grappig tot licht irritant: de opeenstapeling van steeds dezelfde idee – dat identiteit in grote mate een constructie is – voelt tegen het einde van de show een tikkeltje drammerig aan. Maar in een passage waarin een transgender (Luiting) zich niet aanvaard weet door zijn beste vriendin (Roothoof) doet *The Happy Few* wél tot nadenken stemmen: wie heeft de luxe om zelf te bepalen wie hij is, en wie moet het stellen met wat anderen van hen maken?